

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatele: **Ing. M. P.**, zastoupen JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti odpůrci: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I)** JUDr. O. P., **II)** J. P., oba zastoupeni Mgr. Lucíí Oršulovou, advokátkou se sídlem Jánský vršek 13, Praha 1, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy ze dne 31. 10. 2011, č. U 1021/2011, o kasační stížnosti odpůrce proti výroku II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2014, č. j. 11 A 137/2013 – 52, a o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení proti výroku II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2014, č. j. 11 A 137/2013 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost odpůrce **se zamítá.**
- II.** Kasační stížnost osob zúčastněných na řízení **se zamítá.**
- III.** Účastníci ani osoby zúčastněné na řízení **ne mají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl odpůrce výroky II. a III. v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze; kasační stížnost proti výroku II. téhož rozsudku včas podaly i osoby zúčastněné na řízení. Městský soud v Praze výrokem II. napadeného rozsudku zrušil opatření obecné povahy – Úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy ze dne 31. 10. 2011, č. U 1021/2011; výrokem III. rozhodl Městský soud v Praze o povinnosti odpůrce zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení.

Navrhovatel se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal jednak zrušení rozhodnutí odpůrce ze dne 11. 6. 2013, č. j. MHMP 470806/2013, kterým bylo zamítnuto jeho

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 27. 9. 2012, č. j. MCP8 105167/2012, o změně územního rozhodnutí, jednak zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 1021/2011. Vzhledem k rozdílnému charakteru těchto napadených úkonů a s přihlédnutím k rozdílnosti námitek, které byly vůči nim uplatněny, vyloučil Městský soud v Praze žalobu proti rozhodnutí odpůrce ze dne 11. 6. 2013, č. j. MHMP 470806/2013, výrokem I. napadeného rozsudku k samostatnému projednání a rozhodnutí.

Při posouzení důvodnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 1021/2011 vycházel Městský soud v Praze z následujícího skutkového stavu:

Podáním z dubna 2011 požádali osoby zúčastněné na řízení jako vlastníci pozemků č. 1098/4 a 1098/30 v katastrálním území Trója o úpravu kódu míry využití území na těchto pozemcích z hodnoty A na hodnotu C. Uvedli, že jako noví vlastníci nemovitostí mají v úmyslu dostavět rozestavěnou vilu, na kterou bylo vydáno stavební povolení v roce 2001, a to podle nově upraveného projektu. V průběhu projednávání tohoto nového projektu bylo zjištěno, že nový návrh nespĺňuje požadavek na míru zastavěnosti, jež byla stanovena v platném územním plánu. Ta byla určena teprve v roce 2005 pro celé území nové vilové čtvrti jako OB-A. Nový stavebník hodlá využít stávající hrubou stavbu a dům rozšířit cca o 5 m k východu. Nový dům si zachová funkci rodinné vily, která by měla mít výrazně reprezentativní charakter. Nově je řešen vstup do objektu, vjezd a výjezd z garáže a je přehodnocena architektonická kompozice. Za účelem využití návrhem dosahovaných hodnot, tedy koeficientu podlažních ploch KPP 0,5, koeficientu zeleně KZ 0,67 a koeficientu zastavěné plochy KZP 0,161 při podlažnosti 3 + nadzemní podlaží, proto osoby zúčastněné na řízení požádaly o úpravu míry využití území z hodnoty A na hodnotu C. Současně poukázaly na to, že u většiny již realizovaných vil v předmětné vilové čtvrti Velká Skála byly hodnoty stanovené míry využití území OB-A překročeny. K uvedenému podnětu byly předloženy doklady o současném stavu zástavby území a vybrané části projektu a vizualizace ve věci návrhu nových úprav rozestavěné vily na pozemku č. 1098/4.

Úpravou směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného MHMP dne 9. 9. 1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00, vydané opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12. 11. 2009, byla změněna míra využití v lokalitě katastrálního území Trója – území čistě obytné (OB-A) jižně od ulice K Pazderkám, z původního stavu kódu A na kód C pro plochu OB na pozemcích parc. č. 1098/4 a 1098/30; v ostatní ploše zůstal kód A.

Městský soud v Praze se předně vyjádřil k otázce aktivní procesní legitimity navrhovatele. Uvedl, že navrhovatel je mezujícím sousedem, zásah do svých práv dovozoval na základě charakteru změny a zvětšujícího se objemu stavby, dále zpochybnil možné budoucí využití stavby. Poukázal na to, že mu jako sousedovi vzniká povinnost strpět situovanou stavbu na sousedním pozemku, i provoz a veškeré dopady z toho plynoucí. Městský soud v Praze má za to, že tato tvrzení navrhovatele jsou dostatečná pro závěr o tom, že je aktivně legitimován k podání žaloby.

Městský soud v Praze se zabýval otázkou, zda provedená změna územního plánu je skutečně změnou jeho směrné části. Na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 A os 2/2013 - 116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS, dospěl k závěru, že změna míry využití území spočívající ve zvýšení koeficientu zastavěné plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území, tedy limitem pro využití

pokračování

území, jehož vymezení je závazné. Nemůže být proto obsažena ve směrné části územního plánu. Takovouto změnu míry využití území lze provést pouze postupem podle § 188 odst. 3 věta první nového stavebního zákona, tj. formou opatření obecné povahy postupem podle § 55 odst. 1 nebo 2 ve spojení s § 43 odst. 4 věta čtvrtá nového stavebního zákona a podle § 171 a násl. správního řádu.

Městský soud v Praze uvedl, že nyní posuzovanou úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 1021/2011 je nutno považovat za opatření obecné povahy v materiálním smyslu. Současně však konstatoval, že při vydání a projednání tohoto opatření obecné povahy nebylo postupováno v souladu s výše uvedenými ustanoveními nového stavebního zákona ani správního řádu. Městský soud v Praze proto považoval za důvodnou námitku navrhovatele, že mu nebylo umožněno, aby se k návrhu úpravy vyjádřil před jejím schválením. Dále poukázal na to, že změna územního plánu neobsahuje odůvodnění, ačkoliv podle § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy odůvodněno být musí. Napadené opatření obecné povahy je tudíž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na základě uvedeného Městský soud v Praze opatření obecné povahy ze dne 31. 10. 2011, č. U 1021/2011, podle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil, a to ke dni právní moci tohoto rozsudku.

Odpůrce napadl výroky II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že se Městský soud v Praze při svém rozhodování dopustil nepřipustné retroaktivity tím, že vycházel z právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 – 116. Podle odpůrce nebylo možné tento právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu aplikovat zpětně na již proběhlá a ukončená řízení. Městský soud v Praze byl povinen věc posoudit podle právních předpisů a judikátů vydaných a platných ke dni vydání napadené úpravy, tedy ke dni 31. 10. 2011.

Odpůrce dále namítl, že úpravou směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, tj. změnou míry využití území na pozemcích parc. č. 1098/4 a parc. č. 1098/30 v k. ú. Troja z kódu A na kód C, nebyl navrhovatel zkrácen ve svých právech. Ke zkrácení jeho práv totiž mohlo dojít až v územním řízení. Městský soud v Praze však aktivní legitimaci navrhovatele nijak nezkoumal. Podle odpůrce nepostačuje zdůvodnění aktivní legitimace pouze tím, že jde o mezujícího souseda, aniž by bylo konkrétně uvedeno, jak byl touto úpravou směrné části územního plánu ve svých právech zkrácen. Stěžovatel I. navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ve výrocích č. II. a č. III. zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Osoby zúčastněné na řízení napadly výrok II. rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítly, že aplikace závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 – 116, nebyla v projednávané věci příhodná, neboť skutkové okolnosti obou případů se podstatně liší. V případě posuzovaném v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu došlo k zásadní změně indexu podlažní plochy (z původních 0,6 na 2,2, tedy téměř na čtyřnásobek) u smíšené plochy obchodu a služeb. Šlo o zásadní změnu možnosti využití území, neboť vznikla možnost vystavět namísto drobné zástavby rozsáhlý polyfunkční objekt. Uvedená změna umožňovala, aby na dané ploše bylo zřízeno několikrát více kanceláří a obchodů a to se všemi urbanistickými důsledky (zvýšení dopravního ruchu a intenzity využití technické infrastruktury). V nyní projednávané věci je dotčená plocha určena ke stavbě rodinných domů. Podle osob zúčastněných na řízení je míra, v níž rodinný dům zatěžuje území, stále stejná

bez ohledu na velikost takového domu. Změna přípustné velikosti rodinných domů tak není změnou míry využití území.

Osoby zúčastněné na řízení dále namítli, že Městský soud v Praze nesprávně vyložil § 29 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle věty druhé tohoto ustanovení před středníkem jsou závaznými částmi územně plánovací dokumentace pouze ty základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, které jsou vyjádřeny v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné. Podle nich je vhodné, aby obec, která určuje obsah územně plánovací dokumentace, rozhodovala o tom, co je v jejím území nutno dodržovat striktně (závazná kritéria, jejichž změna vyžaduje složitější proces) a od čeho se lze s jejím souhlasem odchýlit (směrná kritéria, jejichž změna je výsledkem procesu jednoduššího). Obec tak činí tím, že v regulativech vymezuje závazné a směrné části územně plánovací dokumentace.

V projednávaném případě je kritérium míry využití území zařazeno do směrné části a za směrné je i výslovně označeno (oddíl 7 odst. 13 regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. Města Prahy a oddíl 8 průvodní zprávy dotčeného územního plánu). Posuzovaná změna byla přijata za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb. Povoláním subjektem k úpravě směrné části územně plánovací dokumentace tak byl dle § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Osoby zúčastněné na řízení konečně namítly, že pokud byla regulace nesprávně zařazena do směrné části, je nutno ji považovat za nezákonnou. Navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a řízení zastavil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud předně přisvědčil závěru Městského soudu v Praze o tom, že navrhovatel byl aktivně legitimován k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Skutečnost, že hodnoty míry využití území nebyly v územním plánu stanoveny závazně, sama o sobě neznamená, že by se proti jejich úpravě nemohl oprávněný bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Jak bude objasněno níže, k posouzení toho, zda je určitý akt opatřením obecné povahy, je nutno přistupovat materiálně.

Aktivní procesní legitimace je v řízení podle § 101a s. ř. s. a násl. spojena s tvrzením, že navrhovatel je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky a konsekventně tvrdit možnost dotčení jeho subjektivních práv. Aktivní procesní legitimace je dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Z pohledu zkoumaného potenciálního zásahu do práv dotčených subjektů není rozhodné, zda k takovému cíli (v projednávané věci k zamýšlené stavbě) v budoucnu skutečně dojde, či nikoliv. V nyní projednávané věci se změna míry využití území týkala pozemku, v jehož bezprostřední blízkosti navrhovatel bydlí. Je spoluvlastníkem stavby č. p. 709 na pozemku parc. č. 1098/24 a pozemku parc. č. 1098/5 v k. ú. Trója. Jestliže bylo třeba v důsledku plánované dostavby vily změnit míru využití území z původního stavu kódu A na kód C pro plochu OB na pozemcích parc. č. 1098/4 a 1098/30, jednalo se o změnu zásadní, která se nepochybně mohla projevit v právní sféře navrhovatele jako vlastníka sousedního pozemku. Po dobu stavební činnosti může být dotčen např. hlukem, vibracemi atp., po skončení stavební činnosti pak celkovým snížením pohody bydlení.

pokračování

V daném případě je nesporné, že došlo ke změně územního plánu, který byl schválen před 1. 1. 2007, tedy za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále též „starý stavební zákon“). Ke změně přitom došlo za platnosti a účinnosti zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „nový stavební zákon“). Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, schváleného do 31. 12. 2006, postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Podle § 18 stavebního zákona má územní plánování vytvářet předpoklady pro udržitelný rozvoj území, pro hospodářský rozvoj a soudržnost společenství obyvatel s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů. Územní plánování má chránit a rozvíjet přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. Výsledek územního plánování může mít přitom značný dopad do práv a povinností fyzických a právnických osob. Je proto nutno, aby v rámci tohoto procesu bylo dbáno ochrany základních práv, která jsou primárně zakotvena v Ústavě a Listině základních práv a svobod, jakož i ochrany práv vyplývajících z právních předpisů nižší právní síly. Stejně tak je nutno, aby v rámci územního plánování byly dodržovány i procesní předpisy upravující toto řízení včetně zásad v nich obsažených (např. zásada legality, proporcionalita, rovného zacházení, předvídatelnosti, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob atd.). To platí nejen pro tvorbu územních plánů, nýbrž i pro jejich změny či úpravy. I ty totiž mohou zásadním způsobem zasahovat do práv a povinností dotčených osob, neboť jimi dochází k modifikaci původně schváleného řešení pro určité území, které má vyvažovat veřejné a soukromé zájmy. V této souvislosti lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 – 73, ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 – 73, publ. pod č. 1462/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 – 103.

Problematikou změny míry využití území a souvisejícími otázkami se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013 – 116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS, ve kterém byla řešena změna indexu podlažní plochy (IPP) ve směrné části územního plánu města Brna. V odůvodnění tohoto usnesení rozšířený senát uvedl, že „IPP vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nabodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území... Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity využití území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky.“ Ke změně IPP (i nesprávně obsaženého ve směrné části územního plánu) tak podle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu může dojít pouze postupem podle § 188 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., tj. formou opatření obecné povahy, neboť materiálně se jednalo i podle původní právní úpravy (starého stavebního zákona) o záležitost závazné části územního plánu, která se vyhlášovala formou obecně závazné vyhlášky obce. Rozšířený senát Nejvyššího

správního soudu současně uvedl, že pokud zvýšení IPP provedl Magistrát města Brna, v rámci přenesené působnosti, tj. jako samostatný správní orgán, nelze jím provedenou úpravu směrné části územního plánu považovat za jednání přičitatelné obci. „*Skutečnost, že se zákonem založená pravomoc magistrátu k provedení takové úpravy odvíjí z nesprávného směrného vymezení IPP v územním plánu, nemá za následek nicotnost takového aktu, ale pouze jeho nezákonnost. Jinými slovy, nedojde-li zákonem stanoveným způsobem ke zrušení či změně nesprávně vymezené směrné části územního plánu, pak tato nadále platí, byť je vadná. Budou-li však hodnoty IPP v budoucnu měněny, musí tak být učiněno pouze formou opatření obecné povahy.*“

Změna kódu míry využití území, která byla v nyní projednávané věci provedena úpravou směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, má přitom podle Nejvyššího správního soudu stejné důsledky jako změna indexu podlažní plochy. V případě územního plánu hl. m. Prahy totiž maximální míru využití území stanoví mimo jiné regulativy označené jako kódy míry využití území, které jsou definovány koeficientem podlažních ploch a koeficientem zeleně a jsou rozděleny do skupin A až K. Čím je kód využití území vyšší, tím vyšší stavby lze v území stavět. Např. v území označeném kódem A je možno stavět rodinné domy, v území označeném kódem E je možno stavět činžovní domy a v území označeném kódem K je možno stavět i výškové domy. Uvedené kódy tedy vyjadřují maximálně přípustnou výšku staveb na určité ploše, resp. jejich druh. Zvýší-li se kód pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna (druhově a výškově) zcela jinými stavbami, než bylo původně stanoveno. Smyslem těchto kódů tedy není nic jiného než regulovat (limitovat) míru zatížení území. Bez jejich existence by bylo možno stavět jakékoliv stavby v jakékoliv ploše.

Změnou těchto kódů tedy dochází ke změně regulace území a finální konsekvencí takové změny mohou být zásadní změny v dané lokalitě, které s sebou mohou přinášet i řadu negativních důsledků. Zvýšením kódu míry využití území může být v určitém území umožněna např. podstatně intenzivnější či rozsáhlejší výstavba. Taková výstavba může způsobovat např. nadlimitní imise hluku, prachu, vibrací atp. Po skončení výstavby pak může dojít např. ke zvýšení počtu obyvatel a dopravních prostředků, což může mít za následek např. nedostatek parkovacích míst, zhoršení životního prostředí atp. Tyto důsledky se mohou jednoznačně projevit v právní sféře vlastníků nemovitostí v dané lokalitě či v její blízkosti.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce osob zúčastněných na řízení, že změna přípustné velikosti rodinných domů nepředstavovala změnu míry využití území a že tudíž nebylo možné aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS. Podle Nejvyššího správního soudu je podstatné, že míra využití území měla být v důsledku plánované dostavby vily natolik změněna, že bylo třeba navýšit územním plánem povolenou míru využití území z původního stavu kódu A na kód C pro plochu OB na pozemcích parc. č. 1098/4 a 1098/30. Uvedenou změnu míry využití území bylo možné učinit jediné změnou územního plánu, a to jeho závazné části, jak vyplývá z výše uvedeného. V důsledku zamýšleného překročení koeficientu zastavěnosti ostatně samy osoby zúčastněné na řízení o změnu územního plánu ve svém podnětu z dubna 2011 požádaly.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že změna kódu míry využití území se již nebude přezkoumávat ani v územním, ani ve stavebním řízení. V těchto řízeních již budou správní orgány vycházet z kódu míry využití území stanoveného v územním plánu. Ochranu práv dotčených osob proto nelze přesunovat až do fáze územního či stavebního řízení.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že kódy míry využití území ve směrné části územního plánu hl. m. Prahy nejsou ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání

pokračování

konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, jsou tedy limitem využití území, jehož vymezení je závazné. Přisvědčil proto závěru Městského soudu v Praze, že úprava kódu míry využití území nemůže být provedena neveřejnou úpravou územního plánu na základě individuálně podané žádosti, aniž by dotčené osoby měly možnost se k požadované změně jakkoliv vyjádřit. Taková úprava může být provedena pouze procesem ve smyslu § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy. Nesprávné směrné vymezení kódu míry využití území nemůže mít za následek to, že se na takovou část územního plánu bude nadále hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky.

V projednávané věci byl kód míry využití území nesprávně zařazen do směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Stěžovatel I. pak při jeho změně provedené napadeným opatřením obecné povahy porušil § 188 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., neboť ke změně použil postup vyhrazený úpravě směrné části územního plánu. Napadené opatření obecné povahy bylo tedy vydáno v rozporu se zákonem, Městský soud v Praze proto postupoval správně, jestliže je podle § 101d odst. 2 věta první s. ř. s. zrušil.

Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že Městský soud v Praze postupoval správně, pokud se řídil aktuálním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 Aos 2/2013-116, publ. pod č. 2943/2014 Sb. NSS. Účelem rozhodnutí rozšířeného senátu je sjednocení rozdílné judikatury Nejvyššího správního soudu, potažmo rozhodnutí krajských soudů. Závaznost jeho rozhodnutí pak stojí jednak na této sjednocovací funkci, jednak na skutečnosti, že i mimo přímou závaznost rozhodnutí toho kterého soudu v konkrétní věci lze důvodně předpokládat stejné posouzení v případech obdobných. Obě tyto skutečnosti pak musí vést k závěru, že právní názor rozšířeného senátu je třeba aplikovat v případech týkajících se stejné právní otázky již od okamžiku právní moci jeho rozhodnutí. Městský soud v Praze byl tudíž povinen postupovat podle rozhodnutí rozšířeného senátu existujícího ke dni jeho rozhodnutí, které vyjadřovalo právní názor týkající se výkladu aplikovaného ustanovení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. odpůrce ani osoby zúčastněné na řízení neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Navrhovatel měl v projednávané věci plný úspěch, žádné náklady mu však v souvislosti s tímto řízením prokazatelně nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu